

rømmer Muligheden af, at visse Forbedringer, selv om de forvarlig vedligeholdes, kunne tabe deres Værdi efter nogen Tids Forløb, dog maa holde for, at en saadan almindelig Regel om Tilbagebetaling vil gøre Uret mod de Fæstere, der foretage Forbedringer af stedsevarende Betydning, og at man heller ikke med Hensyn til Forbedringer af en mere midlertidig Karakter som Regel kan antages at ville træffe eller tilnærme sig det retfærdige ved for alle Tilfælde at fastsætte en Tilbagebetalingstid af netop 50 Aar, har man ved den endelige Affattelse af det foreliggende Forslag i Hovedsagen bibeholdt den af Ministeriet tidligere foreslaaede Ordning med en ikke op-hørende Forhøjelse af Lejefgiften, medens man dog ved Siden heraf for den ovennævnte Muligheds Skyld har foreslaaet Paragraffen suppleret med de i sammes 3dje Stykke indeholdte Bestemmelser om en Begrænsning af Afgiftsforhøjelsens Varighed i de der omhandlede Tilfælde til et bestemt Antal Aar, imod at i saadanne Tilfælde Forhøjelsen, saa længe den varer, forøges saa meget, at Godtgørelsessummen ved sammes Erlæggelse, foruden at forrentes, tillige ved Udløbet af den fastsatte Tid vil være tilbagebetalt. — Lagtingets Henstilling om en Medsættelse af Afgiftsforhøjelsen til 3 pCt. af den ydede Godtgørelse, for derved at begunstige Opdyrtinger, om de end strængt taget ikke kunne betale sig, er stødt paa Modstand hos Finansministeriet og er derfor ikke taget til Følge. — Da Forhøjelsen kun bør beregnes i Forhold til den Nettoindgift, det paagældende Foretagende

har medført for Statskassen, bør der i saadanne Tilfælde, i hvilke ældre Bygninger realiseres, først ske et Fradrag i den Sum, hvorefter Forhøjelsen beregnes, svarende til den ved Realisationen indkomne Sum.

I Anledning af, at det i Paragraffens Slutningsbestemmelse kun var foreslaaet, at ældre overflødigblevne Bygninger skulde „realiseres“, androg Lagtinget om, at det udtrykkelig maatte blive udtalt i Loven, at disse Bygninger vilde være at sælge, uden at Grunden medfulgte, for at den Ulempe kunde undgaas, som en fremmed Families Besættelse paa Fæstets Grund vilde medføre for Fæsteren. En saadan Tilføjelse er imidlertid overflødig, da ingen Del af Fæstets Grund kan sælges uden Fæsterens Samtykke, og da der i en Bestemmelse om Bygningernes Realisation ikke ligger, at Grunden skal sælges. For at gøre det aldeles tydeligt, at det ikke er Meningen, at Grunden skal følge med Bygningen, uden at man dog, naar Omstændighederne tale derfor, vil udelukke Muligheden af en Afhændelse af Bygninger med Grund med Fæsterens Samtykke, har man imidlertid ombyttet Ordet „realiseres“ i det ældre Forslag med „sælges til Medbrydning“.

Til § 5.

En Afgang som den her foreslaaede til at erholde Godtgørelse for ældre, inden den eventuelle Lovs Ikrafttræden udførte Forbedringer, er det formentlig billigt at tilstaa de ganske enkelte Fæstere, hvorom her kan blive Tale.